

Saarna 30.12.2018

Luuk. 2: 33–40

Jeesuksen isä ja äiti olivat ihmeissään siitä, mitä hänestä sanottiin. Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, lapsen äidille: ”Tämä lapsi on pantu koetukseksi: monet israelilaiset kompastuvat ja monet nousevat. Hänet on pantu merkiksi, jota ei tunnusteta, ja sinun omankin sydämesi läpi on miekka käyvä. Näin tulevat julki monien sisimmät ajatukset.”

Siellä oli myös naisprofeetta Hanna, Asserin heimoon kuuluvan Penuelin tytär. Hän oli jo hyvin vanha. Mentyyään neitsyenä naimisiin hän oli elänyt miehensä kanssa seitsemän vuotta, mutta nyt hän oli ollut leskenä jo kahdeksankymmenen vuoden ajan. Hän ei poistunut temppelistä minnekään, vaan palveli Jumalaa yötä päivää paastoten ja rukoillen. Juuri sillä hetkellä hän tuli paikalle, ja hän ylisti Jumalaa ja puhui lapsesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.

Kun he olivat tehneet kaiken, mitä Herran laki vaati, he palasivat Galileaan kotikaupunkiinsa Nasaretiin. Lapsi kasvoi, vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo seurasi häntä.

Minä en nykyisin toivota kenellekään rauhallista joulua. Sen sijaan toivotan kaikille iloista joulua.

Miksi?

Siksi, että tuo rauhallinen joulu ei vain millään sovi minulle. Tuntuu siksi luonnottomalta toivottaa sellaista, mitä ei oikein osaa toivottaa.

Sisälläni asuu pikkupoika. Tuo pikkupoika odotti joulua innokkaasti. Joululahjatoiveet olivat mielessä. Näin jälkikäteen ajatellen, ne olivat hyvin kohtuullisia toiveita. Ei mitään älyttömän kallista ja turhaa, vaan pelejä ja tarvikkeita, jotka kiinnostivat. Lista oli kuitenkin valmiina hyvissä ajoin.

Sitten koitti joulu. Oli rauhoituttava ja hiljennyttävä. Turussa julistettiin joulurauha. Pihaleikit kaverien kanssa saivat hetkeksi jäädä. Ei luistelua, lumisotaa tai mäenlaskua. Mistä tämä ajatus tuli, sitä en tiedä. Se ikään kuin leijui ilmassa. Jouluna tuli rauhoittua ja hiljentyä. Pientä poikaa hieman ahdisti. Mielessä pyöri ajatus siitä, milloin saisi käydä pyytämässä kavereita leikkimään? Kenties Tapanina jo? Vai pitäisikö odottaa kuitenkin välipäiviä?

Sisälläni asuu edelleen tuo pieni poika, joka ei oikein pysty jouluna rauhoittumaan ja hiljentymään. Nyt vanhempana, olen antanut itselleni luvan olla rauhoittumatta. Ei kai joulu vaadi ihmistä sellaiseen, mikä tuntuisi raskaalta ja ahdistavalta. Eikö jouluna juuri saisi ilo sydämessä laskea mäkeä, luistella kaverien kanssa ja tehdä juuri sitä, mikä huvittaa? Eikö joulun lapsi itse vapauttanut meidät elämään?

Nykyisin en suostu kantamaan huonoa omaatuntoa siitä, että saatan käydä kuntosalilla juoksemassa juoksumatolla tunnin verran ennen jouluyön messua. Hiki virtaa, keho ylistää Jumalaa liikunnan riemun avulla. Jouluyö, juhlayö... juoksumatto, kuntosali ja liikunnan tuottama hyvä olo. Joulun lapsi, kutsuit minut elämään, hengittämään ja nauttimaan elämästä kanssasi!

Muistan, miten muutama vuosi sitten luin netistä piispa Huovisen erästä joulun liittyvää hartaustekstiä. Piispa onnistui kaikessa yksinkertaisuudessaan sanoittamaan joulun tavalla, josta todella pidin. Kaiken keskipisteessä on ilo.

Huovinen lähti liikkeelle ajatuksesta ilosta. Ilo on jotakin, joka ei ole aina helposti sanoitettavissa. On iloa, jota saadaan lahjaksi ja iloa, jota voi itse edistää. Elämässä on paljon suuria ja pieniä iloja. Toisilla on äidinmaidon kautta taipumus löytää iloa helpommin, kuin toisten. Pienet ilot saattavat jäädä huomaamatta.

Yksi tärkeä ilon muoto on yhteys. On ilo olla yhteydessä toisiin ihmiseen. Voimme kenties jakaa ajatuksen siitä, että moni iloiseksi koettu hetki tapahtuu yhdessä toisten kanssa.

Pitkä illallinen hyvässä seurassa. Maittava ruoka ja juoma, antoisa keskustelu ja voimaannuttava yhdessäolo. Aivan kuin akku latautuisi täyteen. Yhdessä on ilo olla. Kello saa näyttää mitä haluaa, koska tässä ilon täyttämässä hetkessä ei tunneta aikaa eikä kiirettä. Ilo pysäyttää ajan ja vapauttaa elämään!

Kenties jouluna tämä ilon piirre korostuu. Moni hakeutuu yhteyteen rakkaiden ihmisten kanssa. Eri sukupolvet kohtaavat samassa pöydässä. Yksinäiset ystävät hakeutuvat yhteisen pöydän äärelle. Seurakunnat järjestävät jouluruokailuja. Kirkot täyttyvät yhteyttä kokevista ihmisistä. Kauneimmat joululaulut saavat täyden salin hengittämään samaan tahtiin.

Iloista joulua!

Mitä enkeli sanoi paimenille? Hän ilmoitti suuren ilon, kaikille kansoille kohdistetun viestin Vapahtajan syntymästä.

Hakekaa äkkiä kristalliset juhlalasit. Täyttäkää ne shampanjalla, Pommacilla tai muulla juhlajuomalla. Iloitkaa ja nostakaa malja! Nyt se on tapahtunut. Jumala todella rakastaa maailmaa. Kilistelkää laseja, kertokaa naapureille, välittäkää viesti sosiaaliseen mediaan, twiitakaa ja iloitkaa. Jumalan poika on syntynyt!

Ilo on siinä, että Jumala on nyt solminut yhteyden ihmiseen aivan uudella tavalla. Tulemalla ihmiseksi, kaltaiseksemme, Jumala yhdisti meidät itseensä täysin uudella tavalla.

Nokiolla oli kuuluisa mainoslause huippuvuosinaan. Connecting people. Muistat varmaan sen. Matkapuhelinvalmistajan ilouutinen oli se, että yhteys ihmisten välillä oli nyt parasta koskaan. Se oli helppoa hyvien matkaviestimien avulla. Soitto ja tekstiviesti... yhteys oli helpompaa kuin koskaan aiemmin.

Jumalan mainoslause on vielä parempi: connecting people with God! Siinä missä Nokia yhdisti ihmiset toisiinsa, yhdistää Jumala ihmiset itseensä. Mikä ilosanoma!

Miten se ilo sinne sydämeen sitten valmistuu? On arvokkaita perinteitä, jotka valmistavat joulun viettoon. Kynttilöiden sytyttäminen, jouluruokien valmistaminen, hautausmailla käyminen, joululaulujen laulaminen, siivous, leipominen, joulupuun koristaminen, lahjojen hankkiminen...

Joulun perimmäinen ilo ei tule kuitenkaan valmistamalla. Sellaista ei oikein voi valmistaa, mikä on jo valmiiksi olemassa. Yhteyden luomisessa Luojamme oli aloitteen tekijä. Ei ole siis syytä huolestua, jos jouluna tuntui siltä, ettei oikein pääse tunnelmaan. Joulu kun ei ole tunnelmasta kiinni.

Tämän sunnuntain evankeliumissa kuulumme, miten Simeon ottaa Jeesus lapsen syliinsä ja ennustaa lapsen olevan merkki, jota ei kuitenkaan kaikki tunnusta. Lapsi sylissänsä hurskas vanhus, Simeon, alkaa veisata virttä:

”Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut. Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut.”

Simeonille suotiin kallisarvoinen hetki. Hän sai pitää taivasta sylissänsä. Mikä jouluilo!

Kiittävät sanat kertovat Jumalan armosta kaikelle kansalle. Hetki, joka uskottiin vanhalle Simeonille. Virsikirjassa on rukous päivän päättyessä, jonka yksi osa on Simeonin kiitosvirsi. Kristikunta yhtyy Simeonin sanoihin, jotka kertovat lupauksien täyttymisestä ja Jumalan pelastavasta tahdosta koko maailmaa kohtaan.

Voisimmeko pitää kiinni joulun ilosta ja kiittää Jumalaa yhteydestä, jonka hän on ihmisen ja itsensä välillä luonut?

Voisimmeko me ylläpitää perinnettä ja antaa jouluilon leimuta sydämissämme, vaikka alennusmyynnit julistavatkin, että on aika siirtyä eteenpäin. Juhlitaan joulua ja pidetään jouluilosta kiinni ainakin loppiaiseen asti.

Iloista joulua!